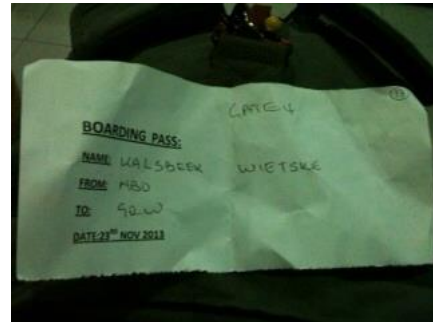

Gate 4 – blog 1 Somalië

13 december 2013 door Wies Kalsbeek

Somalië – november 2013 Een paar stoelen hebben nog een opklapbaar tafeltje, maar de meesten niet meer. En aan het klittenband op de stoelen kan je zien dat er ooit kledjes aan het hoofdeinde hebben gehangen. Ik zit in een vol versleten vliegtuigje van Freedom Airways Express. Samen met zo'n dertig anderen ben ik onderweg naar Garowe in de deelstaat Puntland in Somalië. Gelukkig is het – vooral voor veel Somaliërs – sinds een paar maanden weer mogelijk om wekelijks vanuit Nairobi naar Garowe te vliegen.

Van mijn contactpersoon Abdisalam, die ooit mijn klant was bij het UAF, heb ik via de mail een ticket van Freedom Airways Express gekregen. Hij wil graag dat ik de mooie dingen, die hij met zijn organisatie Kaalo Nederland in Puntland voor elkaar heeft gekregen, kom bekijken en beschrijven. Voor zijn email had ik nog nooit van deze vliegtuigmaatschappij gehoord. Vanaf de aankomst op de internationale luchthaven van Nairobi tot aan het moment van vliegen zie ik ook helemaal nergens Freedom Airways Express staan. Niet op de digitale schermen, niet bij de incheckbalie en niet bij de gate.

We blijken in te checken bij de balie van Air Uganda. Hier krijg ik een handgeschreven boardingpas waarop staat dat we bij gate 4 vertrekken. Gate 4 blijkt een wonderlijke gate, waar regelmatig een digitaal zichtbaar vliegtuig vertrekt, zoals de vlucht naar Johannesburg met Kenya Airways, maar waar ook zeker drie tot vier vliegtuigjes opstijgen die nergens geschreven staan. Zoals de onze. We krijgen geen informatie en op de geplande vertrektijd van 6.30 uur gebeurt er niks en zegt niemand iets. Later in Somalië hoor ik dat het altijd zo gaat: 'Je weet dat het vliegtuig die dag vertrekt, maar je weet niet wanneer het vertrekt'.

Ruim een uur later lopen we dan toch met z'n dertigen naar ons vliegtuig(je), onder leiding van twee mannen met notabene een jasje van Freedom Airways Express aan. De handbagage van de meeste medepassagiers blijkt te groot en te veel voor de smalle bagagebakken boven ons hoofd. Er worden, terwijl we allemaal net zitten, ook nog drie koffers aan ons getoond waarvan de eigenaar onbekend is. En dit terwijl het inchecken redelijk zorgvuldig leek te gaan. Op de een of andere manier wordt het allemaal opgelost want de kleine motoren starten al snel. Ik probeer te verstaan wat de aanwezige steward verteld. Hij geeft de kortste veiligheidsinstructies ever. Ik begrijp in ieder geval dat ons stoelkussen, mochten we in zee belanden, onze reddingsboei zal zijn. En nu begrijp ik ook waarom we er vier uur over doen om in Garowe te komen. Er is een tussenstop in Galkayo! Dit betekent een keer extra stijgen en landen en dus voor mij een keer extra zweethanden. Een van de redenen waarom er te

weinig bagageruimte is blijkt een half uur later als de steward ons een flesje mineraalwater en een lekkere tonijnsandwich geeft: het eten en drinken wordt in de bagagebakken opgeslagen.

Onderweg is het rustig. De cockpitdeur staat open en blijft de hele vlucht open, dat is gezellig. Ik kan een klein beetje slaap inhalen Maar praat ook gezellig met Safia. Safia en ik hadden elkaar in de vliegtuighal al gespot en in het vliegtuig houdt ze het plekje naast haar voor mij vrij. Ze is eind dertig en heeft twintig jaar in Minnesota in de Verenigde Staten gewoond. Onlangs heeft ze besloten definitief terug te keren naar haar geboortegrond. Een stoer besluit want ze had in Minnesota een mooi eigen huis, een goede baan als manager in een gezondheidszorginstituut en een vol sociaal leven. 'Ik heb naast mijn werk, net een master International Development afgerond', vertelt ze trots. 'Voor mijn eindschrijving ging ik naar Mogadishu en heb toen ook Garowe bezocht. Hier komt mijn familie oorspronkelijk vandaan. Helaas zijn mijn ouders allebei gestorven maar er woont nog veel familie van mij in Puntland. Toen ik terugkwam op mijn werk in Minnesota kreeg ik promotie. Ik zou manager worden van een team van 65 mensen, dus mijn directe baas opvolgen. Mijn baas is een prima vrouw met wie ik goed kon werken, maar ik zag ook hoe druk ze het had. Mijn leven zou er dan zeker de komende tien jaar zo uit zien. Ik besloot dat ik dit niet wilde. Ik heb mijn huis verkocht, alles geregeld, afscheid genomen van mijn vrienden en nu zit ik hier. Heel spannend en heel blij. Ik weet nog niet precies wat ik ga doen, maar ik wil het liefst in Garowe een eigen bedrijfje beginnen, bijvoorbeeld in zonne-energie. Ik ga het bekijken en uitzoeken.'

Ondertussen vliegen we gestaag door, de piloot leest relaxed de krant en praat gezellig met de co-piloot. Ik ben in dit vliegtuigje de enige witte en de enige vrouw zonder hoofddoek, maar door mijn buurvrouw Safia voel ik me best op mijn gemak. Na een uur of drie wordt de landing ingezet. Eenmaal in heet Galkayo blijven we in het vliegtuig. Veel passagiers stappen uit, zij zijn op de plaats van bestemming. Een paar mensen stappen in om via Garowe naar Nairobi te vliegen. Ik geloof dat we een half uur later alweer de lucht in gaan. Op naar Garowe, mijn plaats van bestemming voor de komende week. Nu maar heel erg hopen dat ik in dit spannende land door Abdisalam word opgehaald. En ik heb werkelijk geen idee hoe dit avontuur er verder uit gaat zien...

Wies Kalsbeek